

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2026

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht	4
Omgevingswet	4
Wabo	5
8.40- en 8.42-AMvB's	5
Waterwet	6
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	6
Bestuursrecht overig	9
AVG	9
Toeslagen	9
Vreemdelingenrecht	10
Asiel	10
Richtlijnen en verordeningen	13

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2026, 787

Conclusie Staatsraad AG Snijders, 29-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4434](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Wabo

VERTROUWENSBEGINSEL. WABO. HANDHAVING. DISPOSITIESCHADE. Deze conclusie vormt, juridisch-inhoudelijk, een vervolg op de conclusie van 21-08-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3420](#). In die conclusie is ingegaan op de vraag wanneer, op grond waarvan en in hoeverre bij de bestuursrechter aanspraak op schadevergoeding kan worden gemaakt in het geval dat gerechtvaardigd, aan het bestuursorgaan toerekenbaar vertrouwen over de uitoefening van een bestuursbevoegdheid niet kan of hoeft te worden gehonoreerd wegens zwaarder wegende belangen. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 29-05-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1694](#) (Amsterdamse dakopbouw-uitspraak). Zowel in de Amsterdamse dakopbouw-uitspraak als in de uitspraak van 21-08-2024 is deze vraag onbeantwoord gebleven. In deze conclusie wordt ingegaan op de vraag wat de conclusie van 21-08-2024 betekent voor de bepaling van de schadevergoeding (dispositieschade) in onderhavige zaak.

Bij deze conclusie is een persbericht ("[Nieuw advies van staatsraad A-G Snijders over schadevergoeding bij schending van het vertrouwensbeginse!](#)") uitgebracht.

JnB 2026, 788

MK Rechtbank Midden-Nederland, 27-07-2026, [ECLI:NL:RBMNE:2026:4803](#)

Dienst Toeslagen.

Awb 6:2 aanhef en onder b, 6:12 lid 2, 7:1 lid 1 aanhef en onder f, 8:55d

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSSEN. TOESLAGEN. HERSTELOPERATIE. RECHTERLIJKE DWANGSOM. BESLISTERMIJN. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 03-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3192](#) (ro 16). De rechtbank ziet op dit moment geen aanleiding om de dwangsom op nihil te stellen zoals de Afdeling in voormelde uitspraak heeft gedaan. De dwangsom is namelijk bedoeld als effectieve prikkel voor Dienst Toeslagen om sneller te beslissen en met het bepalen van een niet onrealistisch korte nadere beslistermijn kan een dwangsom een effectieve prikkel geven om dit te doen. De nadere beslistermijn zal steeds vastgesteld worden op 118 weken na ontvangst van de aanvraag. De wettelijke beslistermijn bedraagt 52 weken, zodat Dienst Toeslagen na het verstrijken van de wettelijke beslistermijn nog een nadere beslistermijn van 66 weken heeft om alsnog een besluit te nemen. Deze nadere beslistermijn geeft de indiener van het beroep niet-tijdig enig uitzicht op een besluit en sluit bij de huidige stand van zaken zo goed mogelijk aan bij het criterium dat een nadere beslistermijn niet onnodig lang en niet onrealistisch kort mag zijn. Dienst Toeslagen moet een dwangsom van € 50,- betalen voor elke dag dat deze de hiervoor bepaalde termijnen niet haalt met een maximum van € 15.000,-.

Bij deze uitspraak is een [nieuwsbericht](#) ("[Rechtbank volgt Raad van State niet en legt dwangsommen op bij hersteloperatie toeslagen](#)") uitgebracht.

Vergelijk ook de uitspraken van deze rechtbank van dezelfde datum inzake nrs.

[ECLI:NL:RBMNE:2026:4804](#) en [ECLI:NL:RBMNE:2026:4805](#).

JnB 2026, 789

ABRS, 29-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4410](#)

college van burgemeester en wethouders van Smallingerland.

Awb 1:3, 6:2, 8:1

Monumentenverordening gemeente Smallingerland 2010 (Monumentenverordening)

BESLUIT. BEROEP NIET TIJDIG BESLISSSEN. Verzoek handhavend optreden op grond van de Monumentenverordening. I.c. heeft de rechtbank vastgesteld dat appellant niet de houder is van het grafrecht van haar oma, noch anderszins zeggenschap heeft over het graf. In hoger beroep heeft appellant dat oordeel van de rechtbank niet weersproken. Er zijn verder onvoldoende aanknopingspunten om te oordelen dat zij, naast emotionele gevolgen, ook feitelijke gevolgen van de verwijdering van de grafsteen ondervindt. Vastgesteld wordt daarom dat appellant geen objectief belang heeft bij de verzochte handhaving. Het verzoek van appellant is daarom geen aanvraag als bedoeld in artikel 1:3, derde lid, van de Awb en de reactie daarop is daarom geen besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste en tweede lid, van de Awb. Daaruit volgt dat ook geen beroep openstaat tegen een niet tijdig reageren op het verzoek op grond van artikel 6:2 van de Awb, in samenhang gelezen met artikel 8:1 van de Awb.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2026, 790

Voorzieningenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 21-07-2026, [ECLI:NL:RBOBR:2026:5396](#)

college van burgemeester en wethouders van Heusden.

Grondwet 124

Gemeentewet 108, 125

Awb 5:2 lid 1 onder b, 5:7

Omgevingswet 1.6, 1.7

OMGEVINGSWET. BEVOEGDHEID. Preventieve last onder dwangsom om herhaalde overtreding artikelen 1.6 en 1.7 van de Omgevingswet en NEN-norm 2990+CI:2020 te voorkomen. I.c. wordt geoordeeld dat het bestreden besluit onbevoegd is genomen. Vastgesteld wordt dat het college aan verzoekster in het bestreden besluit onjuist uitgevoerde asbestinspecties in andere gemeenten tegenwerpt. Het college was in dit geval niet bevoegd tot het opleggen van een preventieve last onder dwangsom op grond van artikel 5:2, eerste lid, onder b van de Awb. De bevoegdheid van het college reikt namelijk niet verder dan het grondgebied van de gemeente Heusden. Het college kan daarom enkel een last onder dwangsom opleggen voor een overtreding in de gemeente Heusden, dan wel voor een klaarblijkelijk dreigende overtreding in haar eigen gemeente in de zin van artikel 5:7 van de Awb. Met een beroep op de MvT bij hoofdstuk 2 van de Omgevingswet kan de bevoegdheidsregeling zoals die is opgenomen in artikel 124 van de Grondwet en nader is uitgewerkt in artikel 108 en artikel 125 van de Gemeentewet, niet opzij worden gezet.

JnB 2026, 791

MK Rechtbank Midden-Nederland, 30-06-2026, [ECLI:NL:RBMNE:2026:3891](#)

college van dijkgraaf en hoogheemraden van het Hoogheemraadschap De Stichtse Rijnlanden.

Omgevingswet 5.30, 5.30

Waterwet 2.1

Waterschapsverordening Hoogheemraadschap De Stichtse Rijnlanden 2024 (de Verordening) 1.16

OMGEVINGSWET. WATERACTIVITEIT. TOETSINGSKADER WATERSCHAPSVERORDENING. I.c. wordt overwogen dat de beoordelingsregel in artikel 1.16 van de Verordening overeenkomt met de doelstellingen uit artikel 2.1 van de voormalige Waterwet. De beoordelingsregel onder de Waterwet zag ook op een belangenafweging waarbij een watervergunning niet kon worden verleend voor zover deze niet met de doelstellingen uit artikel 2.1 van de Waterwet verenigbaar was. Uit rechtspraak die ten tijde van de Waterwet is gewezen volgt dat een waterschap moet toetsen aan de limitatief opgesomde weigeringsgronden in de Waterwet, en daarbij de belangen van derden moet meewegen. Vanwege de overeenkomst tussen de doelstellingen en de beoordelingsregel in de Waterwet en de beoordelingsregel in artikel 1.16 van de Verordening wordt aanleiding gezien om de omgevingsvergunning in deze zaak op gelijke wijze te beoordelen. Dit betekent dat de rechtbank in deze zaak beoordeelt of het hoogheemraadschap in redelijkheid heeft vastgesteld dat de verleende omgevingsvergunning verenigbaar is met de limitatief in artikel 1.16 van de Verordening opgesomde doelstellingen. Geoordeeld wordt dat de beroepen

gegrond zijn en het bestreden besluit moet worden vernietigd voor zover dat ziet op de onderbouwing van de effecten van de omgevingsvergunning voor grondwaterstromingen en het ontstaan van kwel.

Overige jurisprudentie Omgevingswet (milieu):

- Voorzieningenrechter Rechtbank Overijssel, 29-07-2026, [ECLI:NL:RBOVE:2026:4633](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2026, 792

Conclusie Staatsraad AG Snijders, 29-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4434](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Wabo

WABO. HANDHAVING. VERTROUWENSBEGINSEL. DISPOSITIESCHADE. Deze conclusie vormt, juridisch-inhoudelijk, een vervolg op de conclusie van 21-08-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3420](#). In die conclusie is ingegaan op de vraag wanneer, op grond waarvan en in hoeverre bij de bestuursrechter aanspraak op schadevergoeding kan worden gemaakt in het geval dat gerechtvaardigd, aan het bestuursorgaan toerekenbaar vertrouwen over de uitoefening van een bestuursbevoegdheid niet kan of hoeft te worden gehonoreerd wegens zwaarder wegende belangen. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 29-05-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1694](#) (Amsterdamse dakopbouw-uitspraak). Zowel in de Amsterdamse dakopbouw-uitspraak als in de uitspraak van 21-08-2024 is deze vraag onbeantwoord gebleven. In deze conclusie wordt ingegaan op de vraag wat de conclusie van 21-08-2024 betekent voor de bepaling van de schadevergoeding (dispositieschade) in onderhavige zaak.

Bij deze conclusie is een persbericht ("[Nieuw advies van staatsraad A-G Snijders over schadevergoeding bij schending van het vertrouwensbeginse!](#)") uitgebracht.

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- ABRS, 29-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4422](#);
- ABRS, 29-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4420](#);
- ABRS, 29-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4412](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- Rechtbank Gelderland, 20-07-2026, [ECLI:NL:RBGEL:2026:5815](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- MK Rechtbank Noord-Nederland, 18-06-2026, [ECLI:NL:RBNNE:2026:3068](#);
- MK Rechtbank Noord-Nederland, 18-06-2026, [ECLI:NL:RBNNE:2026:3071](#);
- MK Rechtbank Noord-Nederland, 18-06-2026, [ECLI:NL:RBNNE:2026:3072](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2026, 793

CRvB, 15-07-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:959](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet werk en arbeidsondersteuning jonggehandicapten (Wajong 2010)

WAJONG. Nu tijdens of binnen zes maanden na het beëindigen van zijn studie geen beperkingen bij appellant kunnen worden vastgesteld, valt appellant niet onder de doelgroep van studerende en dat maakt dat er geen nieuwe vijfjaarstermijn is gaan lopen. Appellant is niet als jonggehandicapte aan te merken. Het Uvw heeft daarom terecht geweigerd om aan appellant een Wajonguitkering toe te kennen.

5.1. In geschil is of zich bij appellant na zijn achttiende jaar clusterhoofdpijn heeft geopenbaard, dat voor het eerst tijdens (of binnen zes maanden na afronden van de) studie, aldus uiterlijk op 25 november 2008, tot beperkingen heeft geleid. Voor de regeling van toegenomen arbeidsongeschiktheid zou daarmee de periode van 25 november 2008 tot 25 november 2013 relevant zijn.

5.2. Ter zitting is besproken dat bij een laattijdige aanvraag de bewijslast volgens vaste rechtspraak[...] bij de aanvrager ligt. De Raad merkt in dit verband op dat niet onopgemerkt is gebleven dat appellant zich veel moeite heeft getroost om informatie te zoeken dat zijn standpunt zou kunnen onderbouwen dat hij tijdens of binnen zes maanden na het einde van zijn studie beperkingen had door hoofdpijn, die nadien zijn toegenomen. De door appellant ingebrachte (medische) stukken geven de Raad echter onvoldoende aanknopingspunten om te twifelen aan de conclusie van de verzekeringsarts bezwaar en beroep dat het aan feitelijke informatie ontbreekt dat appellant tijdens of binnen zes maanden na het einde van zijn studie beperkingen had vanwege hoofdpijn. De rechtbank heeft met juistheid verwezen naar het rapport van de verzekeringsarts bezwaar en beroep waarin is overwogen dat de anamnestic gegevens dat appellant al langer last had van hoofdpijn, niet worden geobjectiveerd met informatie/consultatie van behandelaars. De gedingstukken die concreet wijzen op hoofdpijn betreffen het huisartsjournaal met de vermelding van een consult op 8 juni 2010 in verband met hoofdpijn waarbij de diagnose clusterhoofdpijn is gesteld en de medicatie die appellant vanaf 2009 krijgt voor zijn migraineklachten. Deze stukken zien echter op de situatie na 2008. Ook de verwijzing naar een rapport van MEE van 10 juli 2013, waaruit volgt dat appellant zelf heeft gemeld al van jongs af aan hoofdpijnklachten te hebben, betreft geen objectieve informatie. De gestelde omstandigheid dat appellant zich in de periode dat hij werkzaam was voor [naam] B.V., regelmatig ziek heeft moeten melden in verband met hoofdpijn/pijn in zijn linkeroog, geeft ook onvoldoende aanleiding tot twijfel aan de conclusies van de verzekeringsarts

bezwaar en beroep. Het ontbreekt immers aan gegevens over het ziekteverzuim van appellant bij [naam] B.V. Bovendien betreft het een periode van 2009 tot 2011. Nu tijdens of binnen zes maanden na het beëindigen van zijn studie op 25 mei 2008 geen beperkingen bij appellant kunnen worden vastgesteld, valt appellant niet onder de doelgroep van studerenden en dat maakt dat er geen nieuwe vijfjaarstermijn is gaan lopen.

5.3. Bij het ontbreken van twijfel aan de juistheid van het medisch oordeel van het Uvw is er geen reden om een onafhankelijk deskundige te benoemen. Het verzoek daartoe van appellant wordt daarom afgewezen.

5.4. Uit het voorgaande volgt dat appellant niet als jonggehandicapte is aan te merken. Het Uvw heeft daarom terecht geweigerd om aan appellant een Wajonguitkering toe te kennen.

JnB 2026, 794

MK CRvB, 16-07-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:973](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) 56 lid 3

WIA. Het Uvw wordt niet gevolgd in het standpunt dat artikel 56, derde lid, van de Wet WIA alleen ziet op een uitlooptermijn en dat ook in dat geval op grond van artikelen 5 en 6 van de Wet WIA dient te worden beoordeeld of een verzekerde niet meer gedeeltelijk arbeidsgeschikt is. De aangevallen uitspraak wordt bevestigd. Dit betekent dat de opdracht van de rechtbank aan het Uvw in stand blijft. Dit betekent dat het Uvw, met inachtneming van deze uitspraak van de Raad, een nieuwe beslissing op bezwaar zal moeten nemen, ervan uitgaande dat in de periode van 1 maart 2021 tot en met 30 april 2022 is voldaan aan de toepassingsvoorwaarde van artikel 56, derde lid, van de Wet WIA.

Artikel 56, derde lid, van de Wet WIA

[...] 4.3. Niet in geschil is dat appellant in de periode van maart 2021 tot en met april 2022 meer dan 65% van het maatmaninkomen heeft verdiend.

4.4. Uit vaste rechtspraak[...] van de Raad volgt dat er geen wettelijke basis is voor een arbeidskundige herbeoordeling als de verzekerde al een jaar minder dan 35% arbeidsongeschikt is op basis van de feitelijke verdien capaciteit bij de eigen werkgever. De tekst van artikel 56, derde lid van de Wet WIA geeft daar geen aanleiding voor. Uit het artikel volgt dat de enige voorwaarde voor het intreden van het rechtsgevolg dat het recht op uitkering eindigt is of de betrokkene met arbeid meer verdient dan 65% van het maatmaninkomen. De toepasselijkheid volgt geheel uit de feitelijke omstandigheden. Voor een theoretische dan wel praktische schatting is in dat geval geen ruimte.

4.5. In wat het Uvw heeft aangevoerd, wordt geen aanleiding gezien om af te wijken van deze vaste rechtspraak. Het Uvw wordt niet gevolgd in het standpunt dat artikel 56, derde lid, van de Wet WIA alleen ziet op een uitlooptermijn en dat ook in dat geval op grond van artikelen 5 en 6 van de Wet WIA dient te worden beoordeeld of een verzekerde niet meer gedeeltelijk arbeidsgeschikt is. Deze lezing van het Uvw volgt niet uit de tekst van artikel 56, derde lid van de Wet WIA, waarin de vraag of de mate van arbeidsongeschiktheid lager is dan 35% niet wordt beoordeeld aan het niet langer gedeeltelijk arbeidsgeschikt zijn, zoals in het tweede lid, maar aan de hand van de vraag of de verzekerde met arbeid meer verdient dan 65% van het maatmaninkomen. Bovendien staat deze lezing haaks op het doel van de regeling, te weten een betrokkene stimuleren aan het werk te gaan en te blijven en om zijn werkzaamheden zoveel mogelijk uit te breiden.[...]

4.6. Ook uit de door het Uvw aangehaalde brief van de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid van 31 mei 2016 volgt niet dat de door het Uvw voorgestane beoordeling wordt

gevraagd. De minister heeft in deze brief onder meer gesteld dat als de gerechtigde door het loon dat hij verdient laat zien dat het verlies aan verdienvermogen kleiner is dan 35% van het maatmaninkomen, daarmee de grond voor een WIA-uitkering ontvalt. De minister heeft daarbij de werkwijze van het Uvw onderschreven en gesteld dat in deze situaties een inhoudelijke beoordeling door verzekeringsarts/arbeidsdeskundige achterwege kan blijven.

4.7. Het gaat om het feitelijke inkomensverlies en het inkomensverlies van appellant is gedurende de periode van meer dan één jaar minder dan 65% geweest. Zou in deze situatie alsnog een herbeoordeling moeten plaatsvinden, dan is de bepaling in artikel 56, derde lid, Wet WIA zinledig. Dat appellant op de datum dat de wettelijke uitlooptermijn eindigt, weer een geringer verdienvermogen dan 65% heeft, kan aan het intreden van het rechtsgevolg, te weten de beëindiging van het uitkeringsrecht, op grond van artikel 56, derde lid van de Wet WIA niet afdoen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

AVG

JnB 2026, 795

MK ABRS, 29-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4403](#)

Autoriteit Persoonsgegevens (de AP), appellante.

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 83

AVG. HANDHAVING. Opleggen bestuurlijke boete. I.c. wordt niet ingezien waarom het voor de AP niet in redelijkheid mogelijk was om al in de besluitvorming zich op het standpunt te stellen en te bewijzen dat sprake is van (een onrechtmatige verwerking van) persoonsgegevens alleen al omdat het voor het college op basis van het MAC-adres en de locatiegegevens mogelijk was om unieke bezoekers in de binnenstad te tellen en daardoor natuurlijke personen direct zouden zijn geïdentificeerd. Aangezien de rechtbank de besluitvorming hoort te toetsen aan de hand van de aangevoerde beroepsgronden en een bestuursorgaan in beginsel niet pas in beroep kan stellen en onderbouwen waarom nu precies sprake is van een beboetbare overtreding, verwijt de AP de rechtbank, mede gelet op wat hiervoor is overwogen, ten onrechte dat zij haar in beroep naar voren gebrachte standpunt niet heeft getoetst. Ook de Afdeling zal om deze reden dit standpunt niet toetsen en buiten beschouwing laten. Dit betekent, nu de AP het oordeel van de rechtbank verder niet inhoudelijk heeft bestreden, dat de vernietiging van het boetebesluit in stand blijft.

[Naar inhoudsopgave](#)

Toeslagen

JnB 2026, 796

MK Rechtbank Midden-Nederland, 27-07-2026, [ECLI:NL:RBMNE:2026:4803](#)

Dienst Toeslagen.

Awb 6:2 aanhef en onder b, 6:12 lid 2, 7:1 lid 1 aanhef en onder f, 8:55d

TOESLAGEN. HERSTELOPERATIE. NTB. BESLISTERMIJN. RECHTERLIJKE DWANGSOM.

Verwijzing naar uitspraak ABRS, 03-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3192](#) (ro 16). De rechtbank ziet op dit moment geen aanleiding om de dwangsom op nihil te stellen zoals de Afdeling in voormelde uitspraak heeft gedaan. De dwangsom is namelijk bedoeld als effectieve prikkel voor Dienst Toeslagen om sneller te beslissen en met het bepalen van een niet onrealistisch korte nadere beslistermijn kan een dwangsom een effectieve prikkel geven om dit te doen. De nadere beslistermijn zal steeds vastgesteld worden op 118 weken na ontvangst van de aanvraag. De wettelijke beslistermijn bedraagt 52 weken, zodat Dienst Toeslagen na het verstrijken van de wettelijke beslistermijn nog een nadere beslistermijn van 66 weken heeft om alsnog een besluit te nemen. Deze nadere beslistermijn geeft de indiener van het beroep niet-tijdig enig uitzicht op een besluit en sluit bij de huidige stand van zaken zo goed mogelijk aan bij het criterium dat een nadere beslistermijn niet onnodig lang en niet onrealistisch kort mag zijn. Dienst Toeslagen moet een dwangsom van € 50,- betalen voor elke dag dat deze de hiervoor bepaalde termijnen niet haalt met een maximum van € 15.000,-.

Zie ook het [nieuwsbericht](#) ("Rechtbank volgt Raad van State niet en legt dwangsommen op bij hersteloperatie toeslagen") dat op dezelfde datum bij deze uitspraak is uitgebracht.

Vergelijk ook de uitspraken van deze rechtbank van dezelfde datum inzake nrs.

[ECLI:NL:RBMNE:2026:4804](#) en [ECLI:NL:RBMNE:2026:4805](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2026, 797

MK ABRS, 24-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4317](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. DUBLIN. POLEN. De rechtbank heeft op basis van het rapport van het Migration Consortium uit 2025 ten onrechte overwogen dat de minister niet zonder nadere motivering voor betrokkene als lhbtq+-persoon mag uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel voor Polen.

3.1. [...] De minister voert in zijn grieven terecht aan dat hij de door betrokkene overgelegde landeninformatie gemotiveerd heeft betwist door uit te leggen hoe hij tot een andere waardering van het rapport komt. De minister wijst er terecht op dat het rapport weliswaar kanttekeningen plaatst bij de manier waarop in Polen seksuele oriëntatie als beschermingsgrond wordt geïnterpreteerd, maar dat hieruit niet volgt dat deze beschermingsgrond niet wordt getoetst of niet tot inwilliging van een verzoek tot internationale bescherming kan leiden. Dat valt niet zonder meer af te leiden uit het rapport. Daarnaast merkt de minister terecht op dat in Polen voldoende rechtshulp aanwezig is voor lhbtq+-personen. Het rapport spreekt weliswaar van een gebrek aan gespecialiseerde rechtshulp, maar daaruit kan niet worden afgeleid dat er voor deze groep in het geheel geen juridische hulp beschikbaar is. Verder betoogt de minister terecht dat, ook indien de wijze waarop de Poolse autoriteiten de verzoeken van

lhbtq+-personen beoordelen systematische gebreken vertoont, binnen het nationale rechtsstelsel in Polen effectieve bescherming kan worden gezocht.

3.2. Gelet op het voorgaande betoogt de minister terecht dat de rechtbank op basis van het rapport ten onrechte heeft overwogen dat hij niet zonder nadere motivering voor betrokkene als lhbtq+-persoon mag uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel voor Polen.

JnB 2026, 798

MK ABRS, 29-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4375](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. DUBLIN. SLOVENIË. Niet is aannemelijk gemaakt dat de Sloveense autoriteiten geen materiële opvangvoorzieningen zullen bieden aan Dublinclaimanten of dat de autoriteiten er niet voor zullen zorgen dat deze voorzieningen een levensstandaard bieden die de bestaansmiddelen van Dublinclaimanten garandeert en hun fysieke en geestelijke gezondheid beschermt.

Hoewel de ontslaggronden vragen oproepen over de mate waarin de door vluchtelingenadviseurs verleende rechtsbijstand te allen tijde onafhankelijk en vertrouwelijk is, heeft de minister er terecht op gewezen dat uit het AIDA-rapport 2025 niet blijkt dat dit in de praktijk heeft geleid tot stelselmatige beperkingen van of problemen met de rechtsbijstand aan asielzoekers. Betrokkene heeft niet aannemelijk gemaakt dat daarvan wel sprake is.

1.1. Deze uitspraak gaat over de vraag of de minister deugdelijk heeft gemotiveerd dat hij bij de toepassing van de Dublinverordening voor Slovenië van het interstatelijk vertrouwensbeginsel mag uitgaan. In deze uitspraak wordt ingegaan op de toegang van Dublinclaimanten tot opvangvoorzieningen en rechtsbijstand in Slovenië. [...]

5.1. De Afdeling overweegt dat uit het AIDA-rapport 2025, pagina's 30, 31, 32, 80, en 81 volgt dat Dublinclaimanten die een asielwens kenbaar maken of hebben gemaakt, maar nog wachten op de formalisering daarvan, opvang ontvangen. Dat Dublinclaimanten die moeten wachten voordat zij hun asielaanvraag kunnen indienen of voortzetten, opvang ontvangen, volgt uitdrukkelijk ook uit de genoemde factsheet van 8 mei 2023, waarin de Sloveense autoriteiten hun handelwijze voor overgedragen Dublinclaimanten in algemene zin beschrijven. De Afdeling beschouwt deze informatie als een bevestiging van de Sloveense autoriteiten dat zij Dublinclaimanten in die periode opvang bieden. De Afdeling betreft hierbij ook dat uit het meest recente AIDA-rapport over Slovenië (update 2025) van mei 2026

(AIDA-rapport 2026) geen wezenlijk ander beeld naar voren komt. Zie pagina's 30, 31, 32, 79 en 80 van het AIDA-rapport 2026. Betrokkene heeft in deze zaak geen concrete aanwijzingen naar voren gebracht die aannemelijk maken dat hij geen aanspraak zou kunnen maken op opvangvoorzieningen in Slovenië. Gelet op artikel 17 van de Opvangrichtlijn heeft hij dan ook niet aannemelijk gemaakt dat de Sloveense autoriteiten geen materiële opvangvoorzieningen zullen bieden aan Dublinclaimanten of dat de autoriteiten er niet voor zullen zorgen dat deze voorzieningen een levensstandaard bieden die de bestaansmiddelen van Dublinclaimanten garandeert en hun fysieke en geestelijke gezondheid beschermt. [...]

6.2. In de uitspraak van de Afdeling van 8 september 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2644](#), waarin is geoordeeld dat voor Slovenië van het interstatelijk vertrouwensbeginsel mag worden uitgegaan, waren de nieuwe ontslagbepalingen in de Sloveense International Protection Act niet aan de orde. De vraag die nu voorligt is of de ontslagbepalingen afdoen aan het uitgangspunt dat de minister van het interstatelijk vertrouwensbeginsel mag uitgaan. Uit de ontslagbepalingen volgt dat een vluchtelingenadviseur door het ministerie van Justitie kan worden ontslagen indien wordt vastgesteld dat hij beschikt over kennis van de ware identiteit van de asielzoeker, in het bezit is van diens identiteitsdocumenten, op de hoogte is van de werkelijke leeftijd van een asielzoeker die stelt minderjarig te zijn, of kennis draagt van feiten op grond waarvan de asielzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming en deze feiten niet meldt aan het directoraat Migratie (pagina

43 van het AIDA-rapport 2025). Hoewel deze ontslaggronden vragen oproepen over de mate waarin de door vluchtelingenadviseurs verleende rechtsbijstand te allen tijde onafhankelijk en vertrouwelijk is, heeft de minister er terecht op gewezen dat uit het AIDA-rapport 2025 niet blijkt dat dit in de praktijk heeft geleid tot stelselmatige beperkingen van of problemen met de rechtsbijstand aan asielzoekers. Betrokkene heeft niet aannemelijk gemaakt dat daarvan wel sprake is. De Afdeling betreft hierbij dat uit het AIDA-rapport 2026 op dit punt geen wezenlijk ander beeld naar voren komt. Daarom kan niet worden geconcludeerd dat de asielprocedure in Slovenië als geheel een fundamentele systeemfout bevat die de vereiste bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt.

7. Gelet op het voorgaande heeft de minister deugdelijk gemotiveerd dat hij voor Slovenië nog steeds van het interstatelijk vertrouwensbeginsel mag uitgaan. De Afdeling ziet geen aanleiding voor een ander oordeel daarover dan is vervat in haar uitspraak van 8 september 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2644](#). Zie ook de uitspraak van de voorzieningenrechter van de Afdeling van 21 maart 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1106](#) en de uitspraak van de Afdeling van 12 januari 2026, [ECLI:NL:RVS:2026:120](#). De minister is niet gehouden om nader onderzoek te doen. Dit volgt uit het toetsingskader dat geldt voor de bewijslastverdeling bij de beoordeling of de minister mag uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Zie daarover de uitspraak van de Afdeling van 4 september 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3455](#), onder 4 tot en met 4.4. Het is daarom niet nodig om wat de minister verder heeft aangevoerd te bespreken. Het hogerberoepsschrift roept voorts geen vragen op over de uitleg of de geldigheid van een bepaling van Unierecht (arrest van het Hof van 24 maart 2026, Remling, [ECLI:EU:C:2026:243](#), punt 24).

JnB 2026, 799

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 16-07-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:19781](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. JEMEN. ADEN. 15c. Beroep gegrond. De minister heeft de door de Afdeling genoemde aspecten onvoldoende kenbaar betrokken en onvoldoende globaal gewogen. Hij volstaat in het beleid met een opsomming en heeft niet inzichtelijk gemaakt hoe hij de verschillende elementen heeft gewogen, en hoe die weging per provincie uitpakt. Dat een globale weging betekent dat geen enkel element doorslaggevend is, ontslaat de minister niet van de verplichting inzichtelijk te maken hoe hij de verschillende elementen weegt. Aantal slachtoffers vanwege humanitaire omstandigheden die het directe of indirecte gevolg zijn van willekeurig geweld is niet duidelijk en niet meegenomen in de cijfermatige onderbouwing van het aantal burgerslachtoffers dat is veroorzaakt door willekeurig geweld. Zo kan niet worden vastgesteld of de strijdende partijen in overwegende mate verantwoordelijk zijn voor de huidige humanitaire situatie in Jemen. Aanwezigheid van landmijnen en explosieve oorlogsresten in Aden is onvoldoende meegenomen, evenals recente confrontaties en nieuwe ontheemding. De rechtbank is van oordeel dat de minister nader onderzoek moet doen naar de feitelijke (humanitaire) omstandigheden en kan daarom in deze zaak geen bindende uitspraak doen over het reële risico op ernstige schade bij terugkeer.

JnB 2026, 800

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 16-07-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:19782](#)
minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. JEMEN. MARIB. 15c. Beroep gegrond. De minister heeft de door de Afdeling genoemde aspecten onvoldoende kenbaar betrokken en onvoldoende globaal gewogen. Hij volstaat in het beleid met een opsomming en heeft niet inzichtelijk gemaakt hoe hij de verschillende elementen heeft gewogen, en hoe die weging per provincie uitpakt. Dat een globale weging betekent dat geen enkel element doorslaggevend is, ontslaat de minister niet van de verplichting inzichtelijk te maken hoe hij de verschillende elementen weegt. Aantal slachtoffers vanwege humanitaire omstandigheden die het directe of indirecte gevolg zijn van willekeurig geweld is onduidelijk en niet meegenomen in de cijfermatige onderbouwing van het aantal burgerslachtoffers dat is veroorzaakt door willekeurig geweld. Zo kan niet worden vastgesteld of de strijdende partijen in overwegende mate verantwoordelijk zijn voor de huidige humanitaire situatie in Jemen. Aanwezigheid van landmijnen en explosieve oorlogsresten in Marib is onvoldoende kenbaar meegenomen, evenals nieuwe ontheemding. Marib is het zwaarst getroffen qua slachtoffers van landmijnen en explosieve oorlogsresten. Ontheemding als gevolg van het conflict is in 2024 ten opzichte van 2023 gestegen en overgrote deel ontheemde huishoudens in 2025 in Jemen bevond zich in Marib. De rechtbank is van oordeel dat de minister nader onderzoek moet doen naar de feitelijke (humanitaire) omstandigheden en kan daarom in deze zaak geen bindende uitspraak doen over het reële risico op ernstige schade bij terugkeer.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2026, 801

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 28-07-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:21092](#)
minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. Einduitspraak na prejudiciële verwijzing. Het Hof heeft de prejudiciële vragen van de rechtbank beantwoord in het arrest Ebilum [HvJEU (04-06-2026, [ECLI:EU:C:2026:448](#)). Deze einduitspraak volgt op dit arrest. Aan de hand van dit arrest komt de rechtbank tot het oordeel dat zij 1) zelf onderzoek mag verrichten naar de feiten, 2) aan de hand van dat onderzoek een eigen oordeel mag geven over de geloofwaardigheid van de asielrelazen en de behoefte aan internationale bescherming en 3) dat van een redelijke mate van waarschijnlijkheid – de drempel voor een gegronde vrees voor vervolging – sprake is zodra het risico op vervolging groter is dan slechts een mogelijkheid.

De rechtbank kent aan eisers een (afgeleide) verblijfsstatus toe en draagt de minister op verblijfsvergunningen c.q. verblijfstitels te verlenen. Aan deze veroordeling worden, nu eisers hierom hebben verzocht, dwangsommen verbonden.

JnB 2026, 802

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 28-07-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:21085](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. Einduitspraak na prejudiciële verwijzing. Het Hof heeft de prejudiciële vragen van de rechtbank beantwoord in het arrest Quotal [HvJEU, 04-06-2026, [ECLI:EU:C:2026:447](#)]. Deze einduitspraak volgt op dit arrest. Aan de hand van dit arrest komt de rechtbank tot het oordeel dat zij 1) zelf onderzoek mag verrichten naar de feiten en 2) aan de hand van dat onderzoek een eigen oordeel mag geven over de geloofwaardigheid van de asielrelazen en de behoefte aan internationale bescherming.

In de tussenuitspraak had de rechtbank geoordeeld dat eiser in het verleden reeds was blootgesteld aan ernstige schade. Omdat een deel van die blootstelling voortkwam uit een toegedichte afvalligheid, en dus verband hield met een geloofsovertuiging, komt de rechtbank in deze einduitspraak tot het oordeel dat eiser als vluchteling moet worden aangemerkt.

Daarbij wijst de rechtbank erop dat de drempel voor een 'gegronde vrees' en 'reëel risico op ernstige schade' hetzelfde is. De rechtbank kent aan eiser een verblijfsstatus toe en draagt de minister op een verblijfsvergunning c.q. verblijftitel te verlenen.

[Naar inhoudsopgave](#)